

ning til Understøttelse for Invalider, og det maa jo være efter dens bedste Overbeviisning, den har tilbeelt den Understøttelse, den virkelig har tildeelt.

Finantsministeren: Der er i denne Sag kun handlet i Overensstemmelse med Centralcomiteen. Jeg skal ikke her indlade mig paa at forsvare Centralcomiteen, thi jeg troer, at den har saa store Fortjenester af Fædrelandet netop i dette Anliggende, at den ikke trænger til Forsvar. Naar forøvrigt den ærede Rigsdagsmand mener, at Centralcomiteen ikke skulde kunne forsvare, at den enten har fordret tilbage, hvor den for et kort Tidsrum maatte have betalt formeget, eller at den har undladt at supplere Understøttelsen af den ordentlige Invalidefond, indtil den overordentlige kunde træde til, saa maa jeg dertil bemærke, at det kan Centralcomiteen meget godt forsvare; thi Centralcomiteen har kun givet sine Understøttelser paa Tid, og har ingenlunde givet Tilfagn om, at de skulde vedblive for bestandig. Man maa vel vogte sig for i denne Sag at sammenblande, hvad man kan ønske med hvad man kan opnaae; skulde man give Invalideforsørgelsen den Udstrækning, at enhver mulig Klage skulde ophøre, ogsaa enhver Klage over utilstrækkelig Understøttelse fra Centralcomiteen, saa blev det meget mere end man vilde kunne overkomme, og det blev ogsaa mere, end der med ffjellig Grund kunde være Tale om.

Neergaard: Jeg har forlangt Ordet for at udtale min Glæde over den Overensstemmelse, som den høitærede Finantsminister har erklæret der finder Sted mellem Centralcomiteen og den nuværende Invalidebestyrelse, idet jeg nemlig paa Grund deraf maa antage, at den nuværende Tilstand og dens virkelig store Mangler blot skrive sig fra, at vi befinde os i en Overgangsperiode fra Centralcomiteens Virksomhed til den nuværende Commis-

sions Virksomhed i sin fulde Udstrækning. Jeg kan imidlertid bevidne, at ligesom alle Individer i den Æg, hvor jeg er fra, der understøttedes af Centralcomiteen, vare særdeles tilfredse med den Behandling, de nøde, saaledes er der en almindelig Utilfredshed med den nuværende Bestyrelse (Hør!), og jeg skal, for at oplyse, at denne Utilfredshed ikke uden Grund finder Sted — mig forekommer den idetmindste forsaavidt fuldkommen begrundet — nævne, at medens mangfoldige Invalider af Centralcomiteen var givet Tilfagn, ikke om en livsvarig Understøttelse, men om en Understøttelse paa Tid, s. Gr. paa tre Aar, hvilket var temmelig almindeligt, saa hørte denne Understøttelse op, dengang Centralcomiteens Virksomhed hørte op, idet den nuværende Commission i flige Tilfælde i Almindelighed aldeles har nægtet nogensomhelst Understøttelse (Hør!), eller, hvad der er endnu langt almindeligere, har fradraget det Halve af det, som Centralcomiteen havde givet Tilfagn om (Hør!). Det kan vel være, at Centralcomiteen har været noget rundhaandet med sine Understøttelser; men den handlede jo, som allerede bemærket, med frivillige Gaver fra Folket, hvilke vare indkomne netop for at Invaliderne ikke skulde lide Nød. Jeg kan rigtig nok ikke forstaae, at der kan være saa overordentlig god Samstemning og Samarbejdet mellem Centralcomiteen og den nuværende Commission, og at Misforhold som disse ikke kunne udsjævnnes, saa at der idetmindste kunde blive tilbeelt dem, som Centralcomiteen havde lovet en saadan Understøttelse paa Tid, nogen Understøttelse. Det glæder mig imidlertid, at der er Folk af Centralcomiteens Bestyrelse i den nuværende Commission, idet man vel altsaa kan haabe, at man fremtidig vil arbejde hen i den samme virkelig velgjørende Retning, som Centralcomiteen arbejdede i.